WASHINGTON D C

І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюз: 435-8740 — Тел. в Ню Йорку: BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 206. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 4-го ЛИСТОПАДА 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 4, 1966 No. 206. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер, 3 листопада, 1966

В АМЕРИЦІ

ФІРМА БОРДЕН ЗНЯЛА З РИНКУ спорошковане молоко марки „Старлаґ", бо виявилося, що воно було затруте бактеріями „Салмонелля". Це зроблено на зарядження Адміністрації Харчів і Ліків. Бактерії Салмонелля можуть спричинити недуги шлунка та кишок. Вони найнебезпечніші для дітей і старших осіб а також тих всіх, які є послаблені внаслідок недуги організму. Спорошкованого молока вживається до дитячих формул. Його вживають і ті особи, які не хочуть прибувати на вазі і не можуть вживати повного молока з товщем. Спорошковані молока інших фірм („Карнейшен", „Вайт Гавз" і інші) не шкідливі і їх надалі продають в крамницях.

240,000 ВІЙСЬКОВИХ ВЕТЕРАНІВ користають із нового закону, підписаного Президентом 3-го березня, що студіюють на державний кошт в коледжах, університетах та різних фахових школах. В жовтні цього року вже вислано 211,000 чеків колишнім воякам, які вже студіюють. 64,000 ветеранів студіювали вже під час літніх цьогорічних курсів 35,000 ветеранів є в процесі оформлення студії. Згідно з законом неодружений студент дістає $100 місячно, одружений студент без дітей дістає 125 дол., а одружений студент із двома дітьми дістає 150 дол. Неодружений студент може дістати на студії 3,600 дол., а одружений до 5,400 дол. Військові ветерани дістають державні позички на будову домів.

НІКСОН ТВЕРДИТЬ, ЩО ВПЛИВИ віце-президента Гомфрі значно зменшаться, коли в його стейті Міннесота демократи програють цьогорічні вибори. Внаслідок цього, на думку колишнього віце-президента Ніксона президент Джансон буде боятися брати на кандидата на віце-президента у виборах 1968-го теперішнього віце-президента Гомфрі. Ніксон пригадує вислів відомого демократа з Ню Йорку Джеймса Фарлі, який сказав, що політика треба оцінювати на основі того, чи він має вплив в своєму власному стейті. Ніксон твердить, що впливи сенатора Роберта Ф. Кеннеді збільшуються, бо він веде завзяту кампанію в користь демократичних кандидатів.

ДЕМОКРАТИ НАЗИВАЮТЬ „ЖАХЛИВИМ" той фільм, який випродукували республіканці про демократичний Уряд. Голова Демократичного Крайового Комітету Джан М. Бейлі заявив, що цей фільм не інформує, тільки спотворює та викликає небажані емоції у глядачів. Але представник республіканців заявляє, що цей фільм є ще постійно в процесі продукції і перевірки, і тому не можна його критикувати. На думку цього республіканця Пола Тейсі демократи мусіли бачити первісний текст фільму, який вже змінено. Демократи скаржаться на цей фільм перед Комітетом Справедливих Практик у виборчій кампанії.

ЗНАЙШЛИ ХЕМІЧНИЙ ЛІК, який не допускає до того, щоб у тварин формувався в артеріях холестерол та блокував артерії, спричинюючи серцеві атаки. Про це звітував д-р Грей Даймонд із Каліфорнії на Світовому Конґресі Кардіологів. Він казав, що цей хемічний лік з успіхом розпускає холестерол в артеріях тварин. Тепер д-р Даймонд буде випробовувати цей лік на людських організмах, бо вже має на це дозвіл від Адміністрації Харчів і Ліків. Цей лік має недопускати до творення холестеролу, а коли вже холестероль витворився, то має його нищити. Серцева атака настає тоді, коли звужені холестеролем артерії не доводять до серця крови.

У СВІТІ

В КОМУНІСТИЧНОМУ КИТАЇ ВИКЛЮЧИЛИ з-посеред 7-ох членів так званої Головної Комісії компартії, яка є насправді провідною олігархічною клікою, „президента" Лю Шао Чі. Перші три місця займають Мао Тсе-тунг, військовий міністер Лін Піяо та прем'єр Чу Ен-лай, а далі шеф пропаганди Тао-чу, шеф „червоних ґвардійців" Че-пта і партійні секретарі Тенг Гшіяо-пінг та Канг-шенг. Комунокитайська преса виявила, що недалеко Пейпінгу саботажисти з-посеред внутрішньо-партійної опозиції пробували викинути з рейок поїзд, що віз червоних ґвардійців.

В СОВЄТСЬКІЙ АМБАСАДІ У ЛОНДОНІ ДАВАЛИ прощальний бенкет у честь військового аташе генерала Сергея Едемського, якого відкликали до Москви, коли проти нього появились закиди щодо ведення шпигунської роботи. На тої бенкет прийшов також американський військовий аташе полк. Фредерік Ляш, який заявив, що головною ціллю його приявности там було познайомитись з наступником Едемського, полковником Леонідом Немченком.

ВОРОЖНЕЧА МІЖ ҐАНОЮ І ҐВІНЕЄЮ ПОГРОЖУЄ розбиттям панафриканської Організації африканської єдности, бо частина африканських членів заявилась за Ґану, друга за Ґвінею, а частина — „невтральні". Ґана ще не звільнила ґвінейського міністра закордонних справ і трьох інших дипломатів, що летіли на панафриканську конференцію до Етіопії (ганська поліція витягла їх з літака на летовищі в Аккрі) ані 15-ох ґвінейських студентів, а в Ґвінеї продовжується нагінка проти ЗДА, як нібн „наказодавця" Ґани.

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПРОДОВЖИЛА 103 голосами, при одному неважному й 7 відсутніх, термін урядування генерального секретаря У Танта до кінця сесії, цебто коло 20 грудня ц.р., при чому президент Асамблеї Абдул Рахман Пажвак запевлював до У Танта, щоб він змінив своє рішення і таки залишився на дальше урядування.

В АВСТРАЛІЇ ЗАГОСТРИЛИСЬ СПОРИ довкола в'єтнамської війни, чи пак — доцільности активної участи австралійського війська в тій війні. Секретар військового департаменту Брус Вайт заявив, що бомбардування американцями Північного В'єтнаму не має впливу на хід війни та що австралійські війська воліють переводити воєнні операції самостійно, аніж у співпраці з американськими та південно-в'єтнамськими військами.

НА ЦВИНТАРЯХ У ВАРШАВІ ВІДБУЛИСЯ 1-го листопада, в латинське свято Всіх Святих, щорічні традиційні поминки по померлих і полеглих, при чому вперше за комуністичного режиму дозволено на удекорування могил та Богослужби над могилами колишніх членів підпільної Армії Крайової, яка воювала проти німців але й проти комуністів.

ПЕРЕД РЕАЛІЗАЦІЄЮ ПРОЄКТУ „АПОЛЛО"

Члени залоги майбутнього космічного корабля „Аполло" відбувають спробу десанту із своїм космічним кораблем на плесі моря в Мехіканській Затоці. Вгорі пільот Ґріссом стежить за діями своїх колеґ астронавтів Роджера Чеффі та Едварда Вайта.

Ніксон закликає до організації „економічного фронту" проти В'єтнаму

Сиракюз, Н. Й. — Колишній віце-президент Ричард М. Ніксон, промовляючи на республіканських передвиборчих зборах в повіті Онондаґа закликав до негайної „економічної офензиви" проти Північного В'єтнаму. Ніксон казав, що однією з помилок політики президента Джансона є те, що демократичний Уряд не відкрив досі економічного фронту проти Північного В'єтнаму. Колишній віце-президент подає такі пляни в цій справі. 1. ЗДА не повинні давати економічної допомоги тим всім державам, які ведуть торгівлю з Північним В'єтнамом, або які дають йому допомогу. 2. ЗДА не повинні давати позичок ані якої-будь фінансової допомоги комуністичним державам Східної Европи, коли вони продовжують вести торгівлю з Північним В'єтнамом і з комуністичною Кубою. Ця країна не може давати гарантій на позички комуністам, а в тому і СССР. 3. ЗДА не повинні давати дозволів на вивіз американських товарів до СССР, якщо ці товарі вживані до оборони Півн. В'єтнаму. 4. Кораблі тих держав, які везуть товари до Північного В'єтнаму або до Куби, не мають мати права заїздити до американських пристаней. Ніксон домагається, щоб повищі, ним запропоновані пляни, були схвалені Конгресом і підписані Президентом, та щоб Президент не мав повноважень їх полегшувати. На думку Ніксона подорож Президента Джансона на Далекий Схід є корисна, бо Президент мав можливість зустрінутися з американськими союзниками та обговорити з ними оборону проти комунізму. Але, на думку Ніксона, подорож Президента не змусить ворога до закінчення війни.

Колюмбія будує новий морський шлях між Атлантиком і Пацифіком

Ню Йорк. — Республіка Колюмбія в Середущій Америці повідомила 2-го листопада, що вона плянує збудувати новий морський шлях (канал), який буде на 260 миль довгий і буде тягнутися від затоки Ураба в джунґлях долини провінції Чоко в північній частині країни над Атлантиком до затоки Маляга над Пацифіком. Про це повідомив директор Студій економічного розвитку Роберт Б. Панеро. Вже вистудіювано цю справу, і мають одночасно збудувати дві великі електрівні, одна на півночі, де зачинається новий шлях, а другу на півдні нового морського шляху. Продаж електричного струму має дати прибуток на будову нового каналу, який має коштувати $743 мільйони. Цим пляном тішиться населення Республіки Колюмбії, бо новий канал має економічно піднести цю країну. Про цей плян уряд Колюмбії інформував уже вліті уряд ЗДА і уряд Панамської Республіки, але про будову нового морського шляху повідомлено аж тепер. Уряд Колюмбії повідомив ЗДА і Панаму, що новий канал не будується для конкуренції з Панамським каналом і з тим новим каналом, який ЗДА плянують збудувати через Середущу Америку.

Галина Андреадіс виступає з великим успіхом у столицях Европи

Відень. — Відома американсько - українська співачка Галина Андреадіс, яка 11 жовтня ц. р. відлетіла до Европи, роз'їздить по її столицях, здобуваючи всюди великий успіх. У Римі прийняв нашу артистку вже 12 жовтня ц.р. Верховний Архиєпископ кардинал Йосиф Сліпий на майже одногодинній авдієнції і дякував їй за її участь в концертах в користь Українського Католицького Університету в Римі.

Наступного дня Галина Андреадіс відспівала через могутню Ватиканську радіостацію „Аве Марія" Гуно, при чому італійський диктор представив її слухачам в найвищих похвалами. Римський Оперовий, колишній Королівський, театр, який розпочинає свій сезон щойно 12 грудня ц. р., перед вів з панею Андреадіс авдицію, після якої запропонував їй контракт на серію виступів. 16 жовтня у великій залі світового оперного театру „Ля Скаля" в Міляно відбувся концерт ряду найвидатніших співаків, і серед них Галина Андреадіс відспівала арію Сантуци з опери „Сільська любов" (Кавалерія Рустікана) Масканї. Там же вона дістала запрошення відспівати в сезоні 1967-68 у „Ля Скалі" партію Ацусени в опері „Трубадур" Верді. Віденська „Фольксопер" заангажувала її на одноти тижневе турне з гурпом першорядних оперових співаків по Австрії та запропонувала контракт на наступний сезон у Відні. З Відня пані Андреадіс вилетіла до Мюнхену й Західнього Берліну, але має в пляні ще відвідати ще Париж, Лондон, Брюссель і Мадрид.

ПРЕЗИДЕНТ ВЕРНУВСЯ ДО ВАШИНҐТОНУ В НАСТРОЇ ОПТИМІЗМУ

Вашингтон. — Президент Линдон Б. Джансон вернувся в середу 2 листопада ц. р. о год. 9 вечором до Вашинґтону після 17-денної відсутности, коли - то він відвідав на просторі 35.000 миль 9 далекосхідніх, південно-азійських і океанічних держав. Прибувши на військове летовище під Вашингтоном під час дощу, Президент виголосив промову, сповнену оптимізмом щодо будучини азійських країн та успіху у спротиві комуністичній агресії. Президент підкреслив „велику живучість нової Азії". „Всюди фабрики і школи і доми і суспільні центри. Нова, здорово думаюча і віддана генерація виростає у пошукуванні за поступом у правлінні, хліборобстві та в промислі". Особливо Президент захоплений масами шкільних дітей, що їх бачив у кожній країні, яку відвідав. Звітуючи коротко про Манільську конференцію, на якій були приявні президенти, прем'єри і міністри сімох держав, які мають свої війська на протикомуністичному фронті у Південному В'єтнамі, Президент підкреслив тамошню згоду і єдність. Всі ті лідери відкинули — казав Президент — „голоси угодівства та каблук агресора". Однак всі вони погодилися, що бажаний їм якнайскорший „почесний мир". Президент признав, що Манільська конференція не принесла ніякого „чуда" і що ніякого чуда не буде, поки Північний В'єтнам не зрозуміє, що він не може виграти цієї своєї агресивної війни. Президент зворушливо говорив про свої переживання під час особистої зустрічі з вояками в в'єтнамському фронті та в Кореї, де панує непевний мир. Тут Президент згадав про несподівану трагічну смерть шістьох американських і одного південно - корейського вояків, що їх північні корейці вбили у засідці на південь від 38 паралелі, яка розможує обидві частини тієї країни. Це сталося тоді, коли в Південній Кореї перебував президент Линдон Б. Джансон. „Азійський і тихоокеанський світ переживає критичний період переходу з хаосу до безпеки, з бідности до поступу, з анархії вузького націоналізму до регіональної співпраці, з безконечної ворожости до — сподіваємося — тривкого миру". Війна у В'єтнамі ще не скінчилася. Ще треба перебороти великі труднощі. Президент все ж настроєний оптимістично, черпаючи свій оптимізм з факту єдности американсько - азійського фронту, і вказуючи на ту єдність американських далекосхідних союзників, Президент висловив надію, що так само американський нарід виявить свою повну єдність в змаганні до тривкого миру та безпеки. — Президент відвідав був під час своєї подорожі Нову Зеляндію, Австралію, Філіппіни, Таї (Сіям), Малайзію і Південну Корею, як також зробив несподівані кількагодинні відвідини до одного військового табору в Південному В'єтнамі.

Від четверга 3-го листопада до понеділка 7-го листопада Президент роз'їжджає військовим літаком, автом і гелікоптером по різних стейтах, стараючись допомогти різним кандидатам Демократичної партії в їх передвиборчій кампанії. Докладного пляну тієї короткої передвиборчої кампанії Президента не проголошено з уваги на безпеку.

Канцлер Ерґард запропонував свою димісію

Бонн. — Західньо - німецький канцлер Людвіґ Ерґард заявив, що він готов зректися, коли виявиться, що його особа стоїть на перешкоді до створення ділової парляментарної більшости. Уряд канцлера Ерґарда опинився в парляментарній меншості, спертий тільки на Християнсько - демократичну партію, після того, як коаліцію з нею зірвала Вільно - демократична партія. Ерґард заявив, що переведе переговори про створення нової коаліційної більшости і спершу переговорюватиме з вільними демократами та після них — із соціял - демократами. Однак західньо - німецька преса стверджує упадок популярности Людвіґа Ерґарда та незадоволення з супроти нього в обох вищеназваних опозиційних партіях, які вищі були б схильні до співпраці з керівною Християнсько - демократичною партією, коли б канцлером від неї був хтось інший, а не Ерґард. Покищо, за конституцією, він може урядувати так довго, поки нижча палата парляменту, бундестаґ, не висловить відверто не висловить йому своє недовір'я, але й не визначить нового канцлера, що мав би за собою парляментарну більшість.

Об'єднані Нації підтримують підписання нового атомового договору

Об'єднані Нації. — 121-членна Політична Комісія Об'єднаних Націй прийняла 100 голосами резолюцію, яка доручає підписання в якнайскорішому часі міжнародного договору проти поширення атомової зброї. Такий договір має бути формально виготовлений на 17-членній Підкомісії для справ роззброєння, відомій під назвою Женевської конференції роззброєння. За тією резолюцією голосували однаково ЗДА, як СССР. Одинока Альбанія, яка є сателітом Комуністичного Китаю, голосувала „проти" й Куба стрималась, а 19 країн, між ними Франція, були відсутні. Прийняття цієї резолюції має радше морально-політичне, як реально-практичне значення, бо ані Франція, ані тим паче Комуністичний Китай такого договору не підпишуть. У тій резолюції однак висловлено також заклик до всіх держав світу, щоб вони нічого такого не діяли, що могло б ускладнити підписання такого договору: треба під цим розуміти заклик, щоб в міжчасі ніяка держава не перевела власного штучного атомового вибуху у змаганні до здобуття атомової зброї.

Новим головою Представництва УНРади на Канаду став Іван Дубилко

Мюнхен. — Уступлення дотеперішнього голови Представництва ВО УНРади на Канаду інж. Е. Пастернака потягло за собою, згідно з правильником Представництва, димісію всього складу Представництва. Виконавчий Орган УНРади прийняв димісію і висловив усьому складові Представництва подяку за доконану працю. На внесення наради представників українських організацій у Канаді, що стоять на позиціях підтримки Державного Центру УНРади, Виконавчий Орган Української Національної Ради покликав на становище Голови Представництва на Канаду Івана Дубилка з залишенням на становищі Уповноваженого Ресорту Фінансів.

Українські журналісти ЗДА і Канади радитимуть з кінцем цього тижня в Торонті

Торонто, Канада. — В найближчу суботу й неділю, 5 і 6-го листопада, тут радитиме вже другий з черги з'їзд українських журналістів Америки й Канади. Господарем з'їзду буде новооформлена Спілка Українських Журналістів Канади, яка скликає цей з'їзд в порозумінні та співпраці з Спілкою Українських Журналістів Америки. Перший з'їзд працівників вільної української преси на північно-американському континенті відбувся минулого року на Союзівці. Вже на деякий час перед з'їздом до участи в ньому зголосилося 30 наших журналістів із ЗДА та 40 з Канади, отже можна передбачати, що активну участь у цьому з'їзді візьме понад 100 осіб. У програмі з'їзду, крім формальностей, є три доповіді: „Підсумки першого з'їзду" (ред. І. Кедрин), „Преса в УССР" (ред. Р. Рахманний) та „Українська еміґраційна преса на тлі сучасного журналізму" (редактор Л. Коссар). Буде також панель на тему: „Перспективи української преси на еміґрації". Між діловими справами є схвалення кодексу етики українського журналіста та справа федерації Спілок Українських Журналістів Америки й Канади. В суботу вечері відбудеться бенкет із літературною та розваговою програмою. З'їзд відбуватиметься в залі церкви св. Покрови (в суботу) та в залі Українського Народного Дому при 83 Крісті вулиці в неділю, а зв'язані з цим з'їздом місцеві фінансові видатки покриває Об'єднання Українських Підприємців і Професіоналістів у Торонті.

Новим ректором в Українській Папській Семінарії в Римі став о. Є. Хімій, ЧСВВ

Рим (УПБ). — Дня 13-го жовтня ц. р. Українська Велика Семінарія в Римі попрощала довголітнього ректора, Впр. о. д-ра І. Назарка, ЧСВВ, та одержала нового настоятеля в особі Впр. о. Єроніма Хімія ЧСВВ. При спільній трапезі вітав теплими словами уступаючого і нового ректорів. Апостольський Візитатор Кир Іван Бучко. Прочитано офіційний комунікат від Протоархимандрита Василіянського Чину, Впр. о. д-ра Атанасія Ґ. Великого, в якому дякується уступаючому ректорові за його жертвенну і довгу виховну працю, а з доручення Священної Конгрегації Східних Обрядів іменується новим настоятелем Впр. о. Є. Хімія з титулом Проректора. Впр. о. д-р І. Назарко у прощальній промові говорив про труди і відповідальності пов'язані з цим нелегким урядом, згадав радісні хвилини, коли питомці доходили остаточно до священь, і закликав питомців до святого священичого життя. Новий ректор накреслив плян виховної програми в трьох точках: побожність — через Літургію; дисципліна — для кришталевих характерів; наука — до успішности в душпастирській праці.

В Польщі померла Калина Танчаківська

Торонто. — Тут одержано вістку з Польщі про смерть відомої на західних землях діячки ОУН Калини Танчаківської-Мартин. Вийшовши з патріотичної вчительської родини, сл. п. Калина Танчаківська вже в студентських роках включилася в працю ОУН й була в'язнем польських тюрем до 1939 року і згодом також після 1945 року, коли чоловік її загинув у рядах УПА. Померла 15 вересня ц. р., осиротивши 28-літнього сина Олександра. Заходами подруг Покійної в Торонті, в церкві св. о. Миколая, була відправлена в суботу 29 жовтня Заупокійна Служба Божа. Подругами сл. п. Калини Танчаківської, що перебувають на терені Канади, започатковано збірку на побудову пам'ятника на її могилі. Пожертви на ту ціль просять пересилати на адресу кредитової кооперативи „Будучність" при 140 Бетирст Ст. у Торонті, Онт. Канада конто „Калина" ч. 3579.

В Питтсбургу відзначено 16-річчя існування української радіопрограми Михайла Комічака

Питсбурґ. — Українська радіопрограма в Питсбургу, що її основником і керівником є відомий американсько-український діяч Михайло Комічак, відзначає цього року 16-річчя свого існування. З цієї нагоди відбулася урочистість врученя пропамятної таблиці М. Комічакові за його успішну діяльність в освідомній праці серед українців Питсбурґщини та Пенсилвенії. На фото: стейтовий сенатор Стейсі (посередині) вручує Михайлові Комічакові (з правого боку) таблицю з признанням „За довгі роки освідомної культурної та гуманітарної служби української спільноти Питсбурґщини". Зліва стоїть Петро Деркач, голова Українського Народного Дому з Мекіз Ракс. Сенатор Стейсі кандидує тепер на заступника Губернатора Пенсилвенії. Михайло Комічак є активним членом 91-го Відділу УНС в Мекіз Ракс, Па.

СВОБОДА SVOBODA
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сіті і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Привілей і обов'язок

У найближчий вівторок, 8 листопада ц. р., відбудуться в усіх стейтах З'єднаних Держав вибори, в яких народ у загальному, таємному, рівному й безпосередньому голосуванні виявить знову свою волю. Цим разом обиратимуть усіх 435 конгресменів, 35 з-посеред 100 сенаторів і 35 з-посеред 50 губернаторів, як також багато різних інших членів стейтових леґіслятур, себто соймів і інших установ. Як за кожним разом, так і тепер, у цих виборах ідеться про великі й малі справи, про міжнародні, загальнодержавні та місцеві проблеми. У передвиборчій кампанії кандидатів до Палати Репрезентантів і Сенату заторкувано такі справи, як В'єтнамська війна, питання централістичної чи ліберальної фінансової політики Уряду, справу боротьби із загрозливою злочинністю і старань про ще кращі можливості високих студій для молоді.

Є й безліч місцевих справ, якими цікавляться і хвилюються мешканці даного стейту чи навіть тільки повіту даної виборчої округи. В деяких стейтах і містах Америки расова проблема не матиме ніякого впливу на вислід голосування, в інших навпаки — відіграє першорядну ролю. У так званій рільничій смузі Америки на першому пляні стоять питання сільськогосподарської продукції, цін, збуту і державних субвенцій, — в деяких інших стейтах, як ось Нюйоркському та Каліфорнійському, осередком уваги виборців є кандидати на становище губернатора, — у Шикаґівському стейті таким центром уваги є бій за становище одного сенатора, в місті Ню Йорку — плебісцит над справою цивільної ради для розгляду скарг проти поліції.

Це — лише кілька прикладів на доказ різнородности проблем, що існують у цих виборах, які віддзеркалюватимуть настрої найширших верств народу. І тому за їх ходом пильно стежать керівні державні мужі не тільки Америки, але й цілого світу. У комуністичному Китаї й Північному В'єтнамі леліють надію, що американський народ „затаврує аґресивну політику імперіялістичних кол Вашинґтону", а ввесь вільний світ сподівається, що американський народ одностайно схвалить політику активного спротиву комуністичній аґресії в будь-котрій частині світу.

Як щороку, так і тепер, найперший, найважливіший виборчий імператив на адресу американсько-української громади: голосувати! Хай кожний голосує так, як йому наказує совість, як диктують його політичні й суспільні погляди, як підказують його симпатії до окремих кандидатів та до окремих справ. Але — хай кожний управнений до голосування американський українець користає з цього свого права-привілею. Хай американсько-українські виборці підтримають своїми голосами тих кандидатів, які мають зрозуміння для проблеми поневолених комуністами народів, передусім проблеми України. А що вже й казати про американсько-українських кандидатів у цих виборах. Є ними адвокат Тома Дармопрай, що кандидує на конґресмена у Вашинґтоні, і Іван Одежинський, кандидат на стейтового посла в Гаррисбурґу, обидва з Філядельфії, — адвокат Володимир Стек з Ню Йорку, кандидат на стейтового посла в Олбані, — Стефан Озарчук, кандидат до стейтового сойму в Бісмарку, у Норт Дакоті, — д-р Мічелл Дж. Задорожний з Шикаґа, кандидат на комішинера повіту Кук, — Йосиф Сабол мол. з Піттсбурґу, кандидат на конґресмена. Не грає ролі, до якої партії вони належать,— всі вони українці, а чим більше буде українців у Конґресі і взагалі на будь-яких високих становищах в Америці, тим більше шансів, що Україна перестане бути „терра інкогніта", незнаною країною, для американського громадянства і його державного проводу.

Активізуймося в громадсько - політичному житті нашої країни, скористаймо з нашого великого привілею та виконаймо наш громадянський обов'язок: Голосуймо!

НА СЛАВУ БОЖОЇ ПРЕМУДРОСТИ

СЛОВО ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА МИТРОПОЛИТА КАРД. ЙОСИФА СЛІПОГО В ДЕНЬ ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ В РИМІ

1. Стоїмо під сильним враженням євангельських слів, нинішньої 18-ої неділі по Зшесті Святого Духа, з яких пробивається певна надія з безмежними виднокругами і віковими триваннями: „Не бійтеся, віднині будете ловцями людей". Та сама надія одушевляє нині і нас усіх, коли благословимо цей дім науки. Ця хвилина, яку переживаємо і до якої ми щасливо дожили завдяки всесильному благословенню і безмірному милосердю Божому, наповнює нас також тою самою надією з всеземськими просторами і віковими перспективами українського народу, що ми своїми немічними силами зможемо служити Його, — принаймні одробину, — вседіючій Мудрості і вчитись від Неї.

2. „Премудрость созда себі дом"... Такі слова ми чуємо завжди на Богородичних литіях, які св. Церква каже читати тому, що вони відносяться до Пресвятої Богородиці, яку в латинському обряді називають „Sades sapientiae" (Престол премудрости) і яка і в нас звеличувалася як посередниця і вмістилище Божої Премудрости, іcточник Божої Мудрости, Провідниця мудрости (Акафіст Благовіщення, 5 Ікос).

„Премудрость созда себі дом"... Невідомо нам, щоб був величавіший храм, щоби був могутніший і святіший понад той, який створив Господь Бог в своїй Пресвятій Богородиці. Бог Отець, що, пізнаючи себе своїм безмежним актом самопізнання, прийшов до свідомости своєї суті, своєї премудрости, своєї безграничности, безмежности доброти, і в цьому всеобіймаючому пізнанні зродив Він другу Особу Божу, Боже Слово, Божу Премудрість. Ця Божа Премудрість друга Особа Божа, воплотилася і вселялася в утробу Пресвятої Богородиці: „Созда себі дом". Найвища святість і велич між ангелами і людьми, безмірна і несскінченна безодня чеснот, якою Бог зодягнув Пречисту Діву, — творила найкращий дім, який могла створити собі серед сотворінь друга Особа Божа, Слово Боже, Божа Премудрість.

Коли ми так подумаємо, що Ангели, Архангели, Херувими, Серафими, [illegible] такою недоступною величністю і силою, що навіть деякі з них були спокушені думати, що вони є богами, і не признавати Бога, так, що св. Архангел Михаїл кликав „Хто як Бог!", значиться, хто важить себе рівняти з Богом, і хто це, що каже, що він такий як Бог! А все ж таки Пресвята Богородиця перевищає їх усіх: „Чесніша від Херувимів і незрівнянно славніша Серафимів". Який, отже, пресвятий, який прекрасний дім створила собі Божа Премудрість! А за цей зразок, на подобу цього живого Божого храму, [illegible] є Пресвята Богороди-ця, творили і всі віруючі величаві храми, щоби принаймні в частині віддзеркалити цей дім Божої Премудрости, в якім Вона вселилася.

„Премудрость созда себі дом"... На Сході, в своїй буйній і мальовничій фантазії, якою люди собі виображують всі свої поняття, розуміння, надії, сподівання і очікування, вони представляли собі і другу Особу Божу як Премудрість, як величаву Царицю, яка „созда себі дом". І вона оперла свій храм на сімох непорушних стовпах, якими після нашого церковного пояснення є саме сім дарів Святого Духа. І в цьому храмі вона царює, немов та всемудра і всевладна Цариця. Вона знаходить в ньому усе уладжене, упорядковане і украшене по своїй мудрості, по своєму знанню і бажанню; там, в цьому величавому храмі, вона почуває себе Царицею і приготовляє пир мудрости для всіх, що бажають увійти до її храму і піддатися її проводові.

3. І нині ми святкуємо літургічний пир найвищого полету і наймудріших думок і дякуємо Господеві і молимо Його, щоб дім цей став, хоч як скромною храминою служби Божій Премудрості і містилищем і іcточником, з якому могла б свобідно виявляти свої думки, проявляти свої заміри, переводити їх в життя, порядкувати, і вчити нас усіх.

Коли ми так в нашій скромності і вбогості, в нашому обмеженні і в нашій нічевості отут переживаємо ті великі хвилини гарячої молитви, приходять нам все таки на думку ці ґігантні подвиги людства, довершені для Божої Премудрости. Мимохіть наша думка несеться до Соломонового храму. Яка велич, яка могутність! Коли дивитися нині на руїни, на ці величезні киклопські бльоки, якими старовинні будували святині, то вони виглядають як ціла наша стіна. Справді були потрібні надлюдські зусилля, щоби здвигнути такий храм. А яка велич, яке багатство, яка краса в ньому: золото і срібло, мідь і залізо, дорогі камені, усе, чого могла лише людська душа збагнути і жертвувати для Господа Бога. Коли пригадаємо собі, що там на фронтоні храму, на великому вході, прибита була велика, широчезна золота бляха, в якій сходяче сонце відбивало свої лучі і які опісля відпромінювали якнаймогутніший прообраз Премудрости. Дійсно мудрий цар Соломон збудував великий храм Божій Премудрості.

Коли ми дальше полинемо думками, таким другим величавим храмом є Божа Софія в Царгороді. Ми самі, що, об'їхавши — слава Богу — і бачивши майже всі катедри і найвеличавіші храми Европи, а також і Азії, можемо сказати, що коли увійти було до того храму, якесь ієратичне, святе, таємне надхнення огортає душу людини і настроює її до молитви, хоч він, цей храм, нині перемінений в музей. Він своєю архітектурою, своєю ґрандіозною будовою, своїм уладженням, мозаїками і колюмнами зворушує кожного входячого, хто би не був, і підносить його душу до Бога, відриває її від землі, бо тут царить Божа Премудрість. І справедливо Юстиніян казав: „Соломоне, я тебе побідив!" А вже ж з величчю Соломонового храму не могли рівнятися навіть вавилонські будівлі! Храм Божої Премудрости справді такий величавий і настроєвий, що в ньому душа мимохіть мусить схилити голову перед Господнім маєстатом і вслухуватися в слова Його мудрости. Згадаймо і пізніші храми: св. Петра в Римі, в Кольонії, в Парижі, в Лондоні і інші. Коли ми нині так стоїмо і думаємо, то які ми мізерні, які ми слабі не тільки своїми духовними силами, але й матеріяльними засобами, слабі своїм розбиттям, слабі своїми незгодами, мов той розчавлений, ледве живий, хробак.

4. Та все ж таки, Дорогі Браття і Сестри, яка б не була нині наша доля, як би ми не вгинались нині в своїй нужді, своїй слабосильній немочі, все таки ми перевищаємо в дечому тих велетнів з їх ґрандіозністю, а саме перевищаємо їх у своїй скромності, охоті і нестримних бажаннях вирватися з цієї нужди і зрозуміти бодай частинку замірів Божої Премудрости.

Нинішня хвилина — радісна хвилина! Господь дав нам велику ласку дійти до того, що ми бачимо нині своїми очима, допоміг нам збудувати цей дім для прославлення Його Мудрости, щоб він лучив усіх нас, віруючих і невіруючих, любов'ю і жаждою науки та знання.

Нині, підносячи нашу душу з гарячим благодаренням Господеві, ми мусимо подякувати також тим всім, яких Господь ужив як засіб і орудля для довершення сего свого діла серед нас. Ми дякуємо тут найперше Їх Преосвященству, що зволили посвятити сей храм і віддати його на службу Господеві. Дякуємо і всім Отцям, що сослужать в св. Літургії. Дякуємо отцям Архимандритам; всім Отцям, які беруть участь; дякуємо зокрема і монахиням Василіянкам, які причинилися до того, що завели лад і порядок у домі і пустили його в рух. З щирою подякою Господеві і всім, які по своїй спромозі причинилися до здвигнення того храму, ми мусимо також в першу чергу звернути наші очі глибокої подяки і поклону для Святішого Отця, що сам виразним своїм зарядженням казав записати цю землю на Апостольський Престіл, призначену для Українського Народу, для Української Церкви. Велика дяка будівничим і робітникам, що потрудились на славу Божої Премудрости. А цей дім побудований не на нині, не на завтра, але навіки, щоби був прибіжищем для нашої науки.

Дякуємо також і тим всім добродіям, які молитвами і своїми жертвами причинили-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Мирослав Д. Німців, А.І.А.
Інженер-архітект

МИТРОПОЛИЧИЙ СОБОР У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Архітектурна аналіза

II

Такі люди оригінальний візантійський стиль ідентифікують із теперішнім загальним виглядом св. Софії у Константинополі (Істанбулі), яку турки по зайнятті міста в 1453 році стали уживати як свою святиню, мечет і добудували до неї на всіх чотирьох рогах стрімкі вежі-мінарети. Очевидно, що називати св. Софію чи подібну церкву візантійського стилю із центральною банею мечетом є безглуздям і запереченням елементарного знання мистецтва архітектури. Бо, як знаємо, турки не лише вживали, а ще й нині вживають старі візантійські церкви як свої мечеті, але в тому часі також перейняли візантійську архітектуру з її технічними будівельними способами перекриття центрального пляну. Будували вони також свої нові святині, уживаючи візантійських бань.

Візантійську архітектуру свого часу перейняли жиди, будуючи синагоги у цьому стилі. Знаємо, що в архітектурі це зовсім природне явище, бо даний стиль у даній країні уживано до всіх будов. Наприклад, у Польщі я бачив синагоги, будовані у стилях ґотики, ренесансу чи барокко. У Львові як українці, так і поляки, вживали стилів ренесансу, барокко чи рококко, а то й ті самі архітекти проєктували одним і другим; проте українські церкви завжди заховували візантійську традицію, відрізняючись архітектурно від костелів уже з першого погляду.

Заключаючи перегляд візантійського стилю на Україні, мусимо ствердити факт браку його популярности серед нашого громадянства, яке бачить найкращий мистецький вияв української архітектури радше у стилі барокко. Це, однак, неправильний підхід до справ мистецтва архітектури. Бо так, як невільно нам резиґнувати з староняжого періоду нашої історії у користь москалів, так само невільно дарувати український візантійський стиль москалям. На жаль, історія не залишила нам оригінальної ілюстрації св. Софії, а численні реставраційні рисунки, якими наші та чужі архітекти старалися представити її первісний оригінальний вигляд, є переважно невдалими спробами. Лише нутро собору залишилося у майже незміненому вигляді.

Тут, в Америці, ми не мали церков, проєктованих в українському візантійському стилі. Еміґранти купували чужі церкви - костели з двома чи одною вежею на фронті, насаджували на вершках тих веж „українські" бані і тішилися, що мають свою церкву, яка, однак, своїм архітектурним простором і архітектурною композицією зовсім не була нашою. Бо у переважно повздовжній залі - церкві ставилося наприкінці іконостас, який неначе паркан переділював один і той самий простір, нутро церкви, являючись архітектурним елементом без ніякого відношення з архітектурою та архітектурною композицією церкви. Бо, щоб бути частиною її архітектурного та мистецького оформлення, іконостас мусить бути частиною загальної композиції, органічно зв'язаної з цілістю архітектурного простору.

Справа архітектури наших церков в Америці ставала ще більш безнадійною, коли вже почали будувати нові церкви, від фундаменту вгору. Це відбувалося, на жаль, без додержання фундаментальної візантійської архітектурної традиції, без творчої думки архітекта - проєктанта, що ішов за взором оцих „наших церков" із двома чи трьома вежами на фронті, на вершках яких були так звані „українські бані". Так, отже, загальна композиція архітектурного заложення пляну церкви була за старим пляном повздовжного хреста чи повздовжної залі, що є зовсім чужим архітектурним заложенням для української архітектури взагалі.

Причиною цього було те, що наші еміґранти виросли, бачачи тільки такі перебудовані церкви, не маючи поняття, як наші церкви повинні виглядати. Так, як і архітекти неукраїнського походження або українського походження ,але освічені в чужих школах, знання української архітектури вони не могли набути тут, в Америці чи Канаді. Недавно, переїздивши через Трентон, Ню Джерзі, я побачив на своє велике здивування жидівську божницю, яка має клясичну архітектуру фронту, а на даху три вежі, завершені округлими банями з давидовими зірками. Я подумав: якби замінити зірки на хрести, була б готова „українська" церква! Так, отже, справа архітектури наших церков в Америці є дуже пекучою.

І тому новий український католицький Митрополичий Собор у Філядельфії має значення великої історичної події для архітектури наших церков. Величезне значення будови собору передусім в тому, що його архітектура нав'язує рішуче до традиції візантійської архітектури, і то з часу найбільшого розквиту візантійського мистецтва.

Недавно, бувши перший раз у Філядельфії, я мав нагоду побачити майже готову будову. Побачив архітектурний твір, який цілком відповідає отій найкращій візантійській композиції центрального архітектурного простору на заложенні пляну восьмикутника, завершеного головною сферичною банею. Бачивши перед тим лише репродукції архітектури собору в рисунку перспективи зовнішнього вигляду, без репродукції пляну, поземого мету, я не знав, що будова буде заложена на композиції пляну восьмикутника, популярного пляну візантійських церков із часів, коли християнство почало прийматися на українських південних землях. Як згадано на початку, церкви округлого та полігонального пляну будовано майже по всіх землях України. Річ ясна, не відразу.

Пишучи про свої рефлексії з нагоди задуму будови собору в „Гомоні України" ч. 7 із 8 лютого 1964 року п. з. „Про стилі наших церков", я в той час ще не знав про архітектурне заложення пляну собору на восьмикутнику, що саме нав'яже архітектуру нашого собору із тим періодом візантійського стилю часів найбільшої слави візантійського мистецтва та заразом правдивих початків християнства на Україні. У згаданій статті я подав свої професійні зауваження про церкву - пам'ятник у Бавнд Бруку, Ню Джерзі, яку я вже бачив вибудовану. Далі навів я спогади про свою участь в архітектурному конкурсі 1942 року на відбудову збомбардованої нацистами Семінарицької церкви св. Духа, де залишена церковна вежа створювала важку проблему розв'язки тієї відбудови так, що розписання конкурсу було конечністю.

Однак, свої тодішні зауваження відносно архітектури митрополичого собору мушу тепер спростувати і доповнити. Бо щойно тепер, побачивши на власні очі собор іззовні та всередині, можу подати правильніші та повніші зауваження. Щойно тепер побачив я, що церква заложена не лише на восьмикутнику, але що це заложення, оця архітектурна композиція переведена послідовно в усіх етапах будови архітектурних елементів. Все ж таки можна зауважити деякі зміни поміж репродукованою на початку ілюстрацією в „Шляху" та інших часописах і тим, що вибудовано. Абсолютно в користь проєкту. Видно, що архітект працював не лише над деталями, але й над архітектурою перекриття, головної бані та її завершенням. Скристалізування архітектурних елементів у дуже добрих пропорціях та послідовність тепер наявні і дуже корисні.

Виходячи поступово з пляну восьмикутника, архітектурні елементи півколовими луками зносяться вгору і переходять почерез леґкі пендентиви в округлої форми підбанник, який завершується сферичною головною банею. Назовні ця баня одержала нове мистецьке завершення із гарними деталями, створене послідовно, з ужиттям форм, які випливають із загального заложення та загальних форм будови.

Головне завдання полягало в розв'язанні проблеми архітектурного простору. Тому архітектурні маси і зв'язана з тим зовнішня архітектура підпорядковуються внутрішнім просторам загальної архітектурної форми, а саме композиційної форми восьмикутника. Згідно із цим законом архітектури зовнішній поділ стін, архітектурних мас, об'ємів відповідає внутрішньому заложенню, а за тим навіть форма підбанника та самої бані випливає із загальної архітектурної композиції, за всіма правилами архітектурної візантійської традиції.

(Далі буде)

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(109)

Йосько старався сам подбати про себе, але це завело його до тюрми. Там знайшов співчуття з боку спів'язнів, і один із них навіть почав вчити молодого жидика грамоти. Коли Йосько почув цю пропозицію, „кинувся до ніг" тому, хто хотів його вчити, заливаючися сльозами радости та цілуючи його по руках. Йосько швидко навчився читати і турбувався тільки тим, що в казні було тільки одне мале віконце і то високо під стелею, і важко було читати. Йосько прив'язав двома кінцями простирало до ґрати, „в зігнуття поклав звитий у трубу коц і сів на нього, як на сідло" та читав. В'язням не вільно було заглядати у вікно, і вартовий вояк застрелив пильного читача. Після пострілу прибіг до казні ключник і почув від вмираючого Йоська трагічні слова:

— „Та... я ... тільки до світла ..."

Хотів ще щось говорити, але духу йому не стало. Останнім відрухом відірвав руки від грудей і показав ключникові закривавлений буквар.

І це сталося тоді, коли надійшло звільнення для Йоська. „А Йосько вже перед мінутою був вільний" (ст. 346).

Люди суспільного дна тягнулися до світла, але не завжди їм вдавався їхній змаг, як і не вдався отим верствам води на дні океану ...

„Ми збираємось їхати до Америки, до Шенандоа, де мене запрошують обняти редакцію „Америки"

Ці слова І. Франка взяті з його листа до М. Драгоманова в 1887 р. Франко був без постійного зайняття, він був уже одружений і мусів дбати про втримання родини. Поет працював в українській пресі, дописував і до польських часописів у Львові та Варшаві, пробував видавати власний журнал („Поступ"), але без успіху. І ось серед таких непевних обставин Володимир Сіменович (1862-1932) запросив поета приїхати до ЗДА, щоб редаґувати часопис „Америку".

Першим українським еміґрантом у ЗДА вважають о. Агапія Гончаренка (прибув до Америки 1865, помер в 1915 р.). В 1860-их рр. почала виїжджати за океан заробіткова еміґрація з Лемківщини і Закарпаття, а трохи пізніше зі Східньої Галичини. Першим українським католицьким священиком в Америці був о. Іван Волянський (1857-1926), який збудував першу церкву в Шенандоа, Па., в 1884 р., а в 1887 р. заснував український часопис, який редаґував спроваджений ним з Галичини студент прав Володимир Сіменович, пізніший лікар і відомий провідник американських українців.

Франків приятель і товариш праці М. Павлик був проти того, щоб Франко покидав рідні землі. Також і М. Драгоманів не радо погоджувався на те, щоб Франко виїжджав за море. Він міркував, що культурні потреби американських еміґрантів були б добре обслуговувані таким працівником, яким виявив себе вже Іван Франко, і в Америці могла б поправитися його матеріяльна ситуація. Але українські землі відчували б велику втрату, коли б їх залишив такий всебічний діяч.

Франко вже навіть радився був з Драгомановим, як найвигідніше дістатися до Америки.

Справа виїзду поета за море відкладалася з різних причин. Сам Сіменович інформував пізніше Франка про те, що фінансово часопис „Америка" стоїть не надто добре, і що важко було б Франкові „порозумітися з видавцем цього часопису о. І. Волянським". Тому поет „добре роздумував це діло" і до Америки не приїхав, хоч ніколи не забував про українських еміґрантів за морем, які мусіли покинути рідну землю.

Франків приятель із Березова Кирило Геник приїхав в 1896 р. до Вінніпеґу в Канаді, де почав організувати наших еміґрантів. Геника згадується у зв'язку з другим арештуванням Франка в 1880 році. Геник запрошував Франка до співпраці у „Канадійському фармері" в 1903 р., але Петро Кравчук стверджує, що „ніде не згадується, щоб Іван Франко безпосередньо співробітничав у „Канадійському фармері", і щоб він надсилав туди свої оригінальні твори". (Петро Кравчук. Іван Франко серед канадійських українців. Видавництво „Каменяр", Львів, 1966, ст. 6-7).

Але Іван Франко таки безпосередньо співпрацював із „Свободою" і в десяті роковини її прислав для надрукування на її сторінках віршований переклад з німецького баляди Августа Бюрґера „Цісар і ігумен". Під цим перекладом, що займає повних дві шпальти „Свободи", подано дату: Львів, дня 15-го листопада 1903. (Шевченківський Альманах Українського Народного Союзу на 1964-ий рік, ст. 110).

Франко глибоко відчував трагедію тих українців, які втікали з України: „тих, що їх кривда й голод лютий жене за море в чужину", як співається в „Пісні руських хлопів-радикалів" з 1896 р. („Який то вітер шумно грає від Сяну, Прута до Карпат") (XV, А, ст. 89).

У збірці Франкових поезій „Мій Ізмагард" із 1898 р. є цикл віршів „До Бразилії", в якому поет малює трагічну долю тах українських еміґрантів, які виїжджали до тієї країни:

Гей, розіллялось ти, руськеє горе,
Геть по Европі і геть поза море.
Бачили мури Лубляни та Рєки,
Як з свого краю біг русин на втеки.
Руські зідхання й стогнання лунали
Там, де Понтеби біліються скали. (XVI, А, 146)

Праця про українську еміґрацію в Парані в Бразилії

Це тема докторської дисертації панни Оксани Борушенко. Наукова робота в основному вже закінчена, тепер відшліфовуються її деталі, вносяться певні додатки та виправлення. Хоч ще в незакінченому стані, але дисертація від кількох місяців стала знаною в Паранському університеті та взагалі в наукових колах естада, викликаючи до себе загальне зацікавлення.

Панна Оксана Борушенко, донька панства інженера Павла та Іванни Борушенків, приїхала до Бразилії з останньою еміґрацією. Вона успішно закінчила Паранський університет, залишившись науковим співробітником його філософського факультету. Для свого дальшого тягу вгору по драбині наукової ієрархії, панна Оксана самостійно вибрала, а потім запропонувала Науковій Раді згадану тему дисертації, що є, з огляду на майже повну відсутність систематизованих матеріялів, дуже тяжкою до здійснення. Наукова Рада не тільки прихильно поставилась до запропонованої теми, а й зосередила на ній свою особливу увагу, бо йдеться про зовсім нову сторінку в наукових працях про Парану.

Недавно в Куритибі відбувався спеціяльний курс для викладачів середніх шкіл, присвячений виключно провінції Парана. Це було зроблено з метою, щоб викладачі в своїй лекційній діяльності більше висвітлювали перед учнями питання рідної провінції, а не забували його нашвидкуруч, згідно з матеріялами федеральних підручників. Досі виходило так, що естадові Парана в паранських школах приділяли стільки ж уваги, скільки на те відводили часу в школах естада Сан Павло, Мінас Жерайс і т. ін.

І ось, для того спеціяльного учительського курсу, керівництво філософського факультету Паранського університету вирішило за потрібне дати виклад панни Оксани Борушенко на тему „Українська еміґрація в Парані".

Лекцію прослухали учасники курсу викладачів середніх шкіл, професори і студенти філософського факультету. Панна Оксана, розповідаючи про історію української еміґрації в естаді, одночасно подавала зразки українського пісенного фольклору (в читанні та в перекладі на портуґальську мову), демонструвала українські народні вишивки, гончарні й керамічні вироби, світлини українських осель та живу народну творчість українців Парани. Лекцію визнано за цінну, а керівництво філософського факультету Паранського університету вирішило повторити її для наступного континґенту слухачів спеціяльного курсу удосконалення викладачів середніх шкіл естада Паарана.

Мих. Килимний

РЕЗОЛЮЦІЇ
XXII З'ЇЗДУ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ОБ'ЄДНАННЯ КАНАДИ

1. XXII З'їзд Українського Національного Об'єднання Канади вітає уряд Канади з надходячим 100-річчям Конфедерації Канади, висловлює нашу піддержку всім його заходам для збереження демократичних принципів, що лягли в основу побудови державного життя Канади та закликає його бути гарячим оборонцем прав людини і свободи народів, а в тому і українського народу, який змагається за привернення своєї самостійности і суверенности у вільній народоправній українській державі.

2. XXII З'їзд Українського Національного Об'єднання Канади шле палкий привіт українському народові у його змаганнях за самостійність і стверджує, що мимо посиленого процесу русифікації України, наш нарід скріплює свою боротьбу за самобутність, у якій перед веде молодше покоління.

У відповідь на масові арешти переведені останньо в Україні та несправедливі засуди винесені в останніх процесах, XXII З'їздУНО і БО Канади доручає Президії УНО ввійти в контакт з усіми іншими українськими організаціями з метою створення Комітету Оборони Українських Політичних В'язнів в СССР. Метою того Комітету є ширити інформації у вільному світі про переслідування в Україні та всестороння допомога для жертв тих переслідувань.

3. XXII З'їзд УНО вітає Організацію Українських Націоналістів, як передову ланку боротьби українського народу проти московського комуністичного окупанта України а її Проводові на чолі з Олегом Штулем-Ждановичем, Головою ПУН, запевняє моральну і матеріяльну піддержку в їхніх змаганнях за визволення України.

З'їзд вітає ініціятиву Голови ПУН у справі шукання доріг до обговорення спільних дій всіх українських націоналістичних сил та висловлює надію, що його благородна ініціятива знайде зрозуміння і співпрацю всіх українських націоналістичних формацій.

4. XXII З'їзд УНО Канади вітає Українську Національну Раду і її Виконний Орган та закликає їх посилити заходи для реорганізації УНРади для успішного завершення політичної консолідації всіх творчих сил українців у вільному світі.

5. XXIIЗ'їзд УНО вітає Владик Українських Церков і звертається з проханням до них доложити всіх зусиль для збереження українського церковного обряду в його первісній чистоті та української мови в наших Церквах.

Доцінюючи велику вагу Українських Церков у формуванні та збереженні української християнської спільноти в Канаді й цілому світі, З'їзд закликає членство УНО і БО до всесторонньої їх піддержки.

З'їзд вітає Його Блаженство Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, заявляє йому свою всесторонню підтримку і бажає йому повних успіхів у напрямі організаційного завершення Української Церкви в Українському Католицькому Патріярхаті.

6. XXII З'їздУНО вітає дотеперішні заходи КУК, УККА і ПАУК у справах скликання Світового Конґресу Вільних Українців та закликає їх пожвавити свою працю, включивши до неї всі організації українців у вільному світі.

7. XXII З'їзд УНО вітає Президію Комітету Українців Канади із завершенням 25-літньої її успішної діяльности, та висловлює надію, що в найближчому часі будуть реалізовані постанови УП Конгресу Українців, зокрема в статутових справах.

8. XXII З'їзд УНО вітає українську спільноту Канади з нагоди її 75-річчя поселення та віддає пошану нашим піонерам за їхні заслуги як в розбудові Канади так і українського національного та церковного життя у Канаді.

9. XXII З'їзд УНО Канади закликає все наше членство та всю українську спільноту Канади включитися активно в Ювілейні Святкування 100-річчя Канади, пам'ятаючи, що нашим центральним все канадійським проєктом українців у тому році є завершення мільйонової Фундації ім. Тараса Г. Шевченка. Нехай не буде жадної української організації, ні одного свідомого українця у Канаді, які б не стали будівничими того великого чину української спільноти в Канаді.

10. XXII З'їзд УНО закликає все наше членство затіснити співпрацю з Осередком Української Культури й Освіти в Вінніпегу та пропонує Президії УНО і Дирекції ОУКИО створити спільну Комісію для розв'язки питання приміщення для музею, архіву і бібліотеки Осередку УКИО.

11. XXII З'їзд УНО закликає членство УНО і БО до пожвавлення піддержки Українському Визвольному Фондові в Канаді, а новообраному Крайовому Комітетові УНФонду бажає успіхів у їхній праці серед усіх жертвенних і патріотично наставлених українців Канади.

12. XXII З'їзд УНО доручає всім Філіям УНО і БО в чергових місяцях гідно відзначити 25-ліття боротьби українського народу з німецьким окупантом українських земель та зокрема вшанувати жертви гітлерівсько - нацистського терору в 1941-1943 роках в Україні.

13. XXII З'їзд УНО іБО доручає Філіям УНО і Відділам лам БО на місцях присвятити більшу увагу в програмі їхньої діяльности на виховно - навчальну працю в Дитячих Садках-Світлицях, Рідних Школах УНО, Гуртках Дorосту, а зокрема дати всесторонню піддержку в праці МУНО.

Торонто, 8-10 жовтня 1966 р.

Президія 22-го Крайового З'їзду Українського Національного Об'єднання Канади

НАШІ КАНДИДАТИ

Іван Одежинський (з правого боку) разом з республіканським кандидатом на заступника губернатора Реймондом Дж. Бродериком (посередині) та Володимиром Білясвим.

Ще мабуть ніколи в останніх роках, вислід губернаторських виборів, що відбудуться у наступний вівторок, 8 листопада, не був такий важливий для українців Пенсилвенії, а зокрема Філядельфії, як цього року.

Цим разом, у Філядельфії кандидують з республіканського виборчого списка два відомі нам всім наші земляки. Це не „земляки" в знаках наведення, як це часом буває, коли так називають себе люди, яких предки жили на нашій землі і їли наш хліб, але таки справжні українці.

Один з них Тома Дармопрай, тут народжений молодий адвокат, діяч відомий цілій нашій громаді — кандидує до Конґресу ЗДА — другий, новоприбулий, який перебув так як і усі „діпісти" наші еміґраційні будні — Іван Одежинський, головний радний УНСоюзу, який кандидує до Стейтового Парляменту у Гаррісбурзі.

На цьому самому виборчому списку Республіканської партії кандидує на становище губернатора, теперішній заступник губрнатора Реймонд Шейфер, який досі виявив себе як приятель українців.

Найважнішим для нас є те, що маємо нагоду нарешті нашими голосами вибрати до Конґресу ЗДА першого українця Тому Дармопрая, а в Пенсилвенії маємо нагоду, якої не сміємо проґавити вислати на Капітолій в Гарісбурзі нашу людину, такого, що знає наші проблеми, терпів з нами втікацьку долю в таборах Діпі, і не відрікся своєї приналежности до українського роду — на цій землі всіх можливостей, — Івана Одежинського!

Нехай ніодин український голос, всеодно чи зареєстрованого демократа чи республіканця, чоловіка чи жінки, не впаде на ніякого іншого кандидата в цих округах, де кандидують наші земляки — українці Дармопрай і Одежинський.

Іван Гельо

КУРЕННЯ ТЮТЮНУ СПРИЧИНЯЄ не тільки недугу атаки серця, як досі твердили лікарі, але також спричиняє ствердіння артерій. Це твердив голова патологічного департаменту в Луїзіянському Стейтовому Університеті проф. д-р Джек Стронґ, який досліджував серцеві артерії 645-ох чоловіків, які померли на недугу серця у віці від 20-ох до 64-ох років. Курці мали на одну третю більше пошкоджені артерії, як некурці. Цікаво, що ці студії фінансувала Дослідна Рада в справі шкідливости тютюну, а частинно і Уряд Здоров'я ЗДА.

НА СЛАВУ БОЖОЇ ПРЕМУДРОСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ся до його здвигнення: нашим Преосвященним Владикам і Духовенству, що робили такі великі збірки, що присилали свої великі датки; дякуємо і всім світським, передусім інтеліґенції, що влаштовувала різні свята і нагоди, щоби зібрати княжі дари на наш дім. Велике Спасибіг всім монахам і монахиням. А треба знати, Мої Дорогі, що видатки величезні. Йшли не лише жертви наші, але йшли також щедрі жертви чужинців, які взяли участь в будові цього храму.

5. Нехай же нинішня наша молитва буде благодаренням і вимоленням всіх потрібних помочей всім разом і кожному зокрема, добродіям і жертводавцям, професорам і студентам; а одночасно нехай буде також і ця Пресвята Літурґія, на зразок Божої Премудрости, Яка влаштовує свої символічні пири, — також нашим найкращим і духовним пиром, який нам лишив Христос; нехай вона буде вимоленням ласк на майбутнє і неустанним поученням для повної жертви.

Поставлення і створення дому вже є дуже багато, але то ще далеко не все, може половина, щоби вона — ця установа — могла сповнити своє завдання. А воно перед нами ще велике. Але так, як нас Божа Премудрість провадила дотепер, маймо також надію, що Вона навчить нас читати сторінки своєї книги мудрости про незглибиму Божественну суть, про її вияви назовні у вселенній і всесвіті, в душі і творчості людини, про суспільність і праводавство, моральність, про історію і всі досліди, про таємності віків в синтезі віри і науки, в неподвижності і поступі; та що тим цей дім причиниться до уздоровлення наших умовин і до покращання нашої долі. Щасливий той, кого вчить Божа Премудрість. Амінь.

● **Совєтська „Луна 12" замовкла:** цей штучний сателіт, висланий Совєтами в минулому тижні в сторону місяця, надав спершу радіо-знаки, що їх переловлено в Західній Німеччині і в Англії, але потім і ті згуки припинились. Большевики нічого не виявили, чи на тій „Луні 12" є фотоапарати. Не перехоплено ніяких світлин з „Луни 12". Припускають, що цей останній совєтський експеримент не вдався внаслідку надто слабих батерій.

З НАГОДИ НАШОГО ВІНЧАННЯ

яке відбулося дня 1-го жовтня ц.р. в Катедральному Храмі св. о. Миколая в Шікаго,

замість окремих повідомлень ми зложили суму 50 дол. (п'ятдесят) на Український Католицький Університет в Римі.

УЛЯНА з дому БАЛУХ та ЗЕНОН МАЗУРКЕВИЧІ

ПОДЯКА

Цією дорогою хочемо висловити щиру подяку

ВП. Панові Д-рові АЛЕКСАНДРОВІ КЛОСОВІ за так довгу, щиру і безінтересовну опіку над нашою Дорогою Мамою, бл. п. СТЕФАНІЄЮ ТАРЧАНИН. Нехай Господь нагородить Вас Сторицею.

Як неприйнятий гонорар, складаємо 50.00 долярів на Український Католицький Університет у Римі.

Родина ТАРЧАНИНІВ, САЛУКІВ і ФЛІҐЛІВ

В другу болючу річницю смерти, 4-го листопада 1966 р., нашого Незабутнього Мужа, Батька, Родича і Друга

бл. п. д-ра мед. Осипа Сивенького

складають на Український Католицький Університет у Римі

ЄВГЕНІЯ — дружина з дітьми	$ 50.00
о. Любомир СИВЕНЬКИЙ	$100.00
Інж. Роман і Володимира ЛЯТИШЕВСЬКІ	$ 50.00
Д-р Петро САЙКЕВИЧ	$ 50.00
Д-р Віктор САЙКЕВИЧ	$100.00

В першу річницю смерти

бл. п. Марії Нинки

незабутньої сестри нашої Подруги складаємо 25.00 долярів на Український Католицький Університет у Римі.

II КУРІНЬ УСП-ок і 17 КУРІНЬ УПС ПЕРШІ СТЕЖІ

Замість квітів на могилу

сл. п. ІВАНА ЯЦУСЯ

на Український Католицький Університет у Римі зложили 10.00 долярів

Петро і Анна КРУТИГОЛОВИ
Brantford, Ontario, Canada

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. СТЕФАНІЇ ЗЕНОВІЇ ГНАТІВ

вдови по бл. п. о. Григорію складають 15.00 долярів на Український Католицький Університет у Римі

Іванна і Микола БІЛАН
Ню Йорк, Н. Й.

Замість квітів на могилу

сл. п. проф. ВОЛОДИМИРА РАДЗИКЕВИЧА

складаємо на Фонд Будови Українського Католицького Університету в Римі квоту 25.00 долярів.

Осипа і Степан ГАЛЯРЕВИЧІ
з Клівленду, Огайо

ДІЛИМОСЯ СУМНОЮ ВІСТКОЮ З ПРИЯТЕЛЯМИ І ЗНАЙОМИМИ, ЩО В ЧЕТВЕР, 27-ГО ЖОВТНЯ 1966 РОКУ У В'ЄТНАМІ ЗГИНУВ НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ, ОДИНОКИЙ СИН

бл. п. ГЕНРИК ЛУЦІВ

ПРОЖИВШИ 22 РОКИ

ПАНАХИДА ЗА СПОКІЙ ДУШІ ПОКІЙНОГО БУДЕ ВІДПРАВЛЕНА В П'ЯТНИЦЮ, 4-ГО ЛИСТОПАДА, О ГОД. 8-ІЙ ВЕЧ. В ПОХ. ЗАВЕДЕННІ П. ЯРЕМИ В НЮ ЙОРКУ.

ПОХОРОН В СУБОТУ, 5-ГО ЛИСТОПАДА 1966 Р. О ГОД. 9-ІЙ РАНКУ З ТОГО Ж ПОХ. ЗАВЕДЕННЯ ДО ЦЕРКВИ СВ. ЮРА, ОПІСЛЯ НА ЦВИНТАР GATE OF HEAVEN, MT. PLEASANT, N.Y.

В БЕЗМЕЖНОМУ СМУТКУ:

Мати — КАТЕРИНА
Тато — ВАСИЛЬ

СПОРТ

редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

„Чорноморська Січ", Нюарк — „Тайгерс", Бостон, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги відбудуться в неділю, 6-го листопада о год. 2.30 по полудні на грищі Айронбавнд при Вільсон евню в Нюарку, Н. Дж.

„Тризуб", Філядельфія — Гартфорд СК, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги відбудуться в неділю, 6-го листопада о год. 2.30 на грищі Діллон Стадіону, Колтс Парк при Мессек Ст. у Гартфорді, Конн.

„ТРИЗУБ" — „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" 0:1

Філядельфія, 30-го жовтня. — В першій півгрі змагуни „Чорноморської Січі" з Нюарку були два рази швидші, як змагуни „Тризуба", і завдяки цьому мали перевагу. Після перерви „Тризуб" спершу вирівняв гру, а потім перебрав ініціятиву і часто загрожував воротам „Січі". Але більшість наступів „Тризуба" розбивали січовики, які грали жертвенно. Були теж добрі нагоди, що їх змарнували напасники „Тризуба" зокрема Бенітез та Яковина. Одинокі ворота дня здобув новий змагун „Ч. Січі" Дімейн.

Дружина „Чорноморської Січі" виграла ці змагання заслужено, бо виявила у зустрічі багато більше амбіції та жертвенности, як дружина „Тризуба". Ця друга програ „Тризуба" із „Ч. Січчю" може вийти „Тризубові" на користь, так само як минулорічна подвійна програ „Тризуба" із „Ромою". Зокрема змагання зі сильним противником, яким є тепер „Ч. Січ", унагляднили такі виїмково слабі місця дружини „Тризуба", як Макаріон та Джуліо, що їх ще є час направити перед важливими змаганнями за Чашу ЗДА. Симпатики „Тризуба" повинні вкінці погодитися із фактом, що „Ч. Січ" є теж сильною і високоякісною дружиною. Ми повинні радіти, що ще одна українська дружина закріплюється на чолі американського футболу. Вкінці ми повинні усвідомити собі, що немає такої дружини в світі, яка б кожного року здобувала всі найвищі осяги, і коли б такий стан заіснував, то це було б нездоровим явищем.

Неприємний дисонанс внесли на змагання: брутальна гра деяких змагунів та надто емоційна і в кількох випадках таки некультурна поведінка фанатиків обох дружин. Цей ланцюг емоцій був започаткований брутальним загранням змагуна „Ч. Січі" П. Шорта, але цей факт не оправдує таких же промахів, що їх опісля зробили змагуни „Тризуба". Такі випадки шкодять добрій славі українських дружин і в майбутньому проводи наших дружин повинні подбати, щоб такі інциденти не повторювались. Глядачів було понад дві тисячі.

Склад „Тризуба": Тарнавський, Бородяк, Вотсон, Джуліо (Мендез), Луна, Аяля, Вагнер, Ферейра, Бенітез, Макаріон, Яковина.

Склад „Ч. Січі": Льопера, Воробець, Лялька, Каздоба, Павлишин, Тирнер, Дімейн, Чижович, Шорт, Гузман (Понось) і Чайка.

Я. Татомир

— о —

УСК — „АЙТРАХТ" 1:0

Ню Йорк, 30-го жовтня. — Ці змагання за мистецтво „Великої Десятки" НАФСоюзу можна зачислити до одних із важких змагань дружини УСК-у. Проти зміцненого складу УСК-у трьома змагунами високої кляси (Сметгирст, Вільсон і Босняк), які ще вліті грали в кращих дружинах европейських країн, застосували німці з „Айнтрахту" жертвенну і гостру гру. Вже в початкових хвилинах напад УСК-у прорвався під ворота німців і закінчив акцію сильним стрілом, який відбився від стовпа. Після цього німці зміцнили оборону і відбивали дальші наступи сильними викопами до переду. Відтак гра вирівнялася і оборонні лінії обох дружин старалися не допускати противників ближче до своїх воріт. У двох випадках добрий воротар Герлі оборонив вільні стріли з віддалі 16-ки. Невдоволені безворітним вислідом усківці збільшили натиск в другій половинні, але незіграні зі собою Сметгирст, Босняк і Вільсон (нові змагуни) та Лобатон, не могли пов'язати добре і викінчити акцій. Щойно після заміни Лобатона молодим Герлі і приходу на крило Дж. Янга напад ожив і повів ряд грізних наступів. В одному з них Дж. Янг перехопив м'яч від помочі, подав його головою до Сметгирста, який гострим стрілом післав м'яч у сітку. По втраті воріт німці кинулись всіми силами до праці, але підкріплені на дусі усківці ліквідували їхні акції, завдяки чому цей скромний переможний вислід залишився без зміни до кінця зустрічі.

Оцінюючи гру дружини УСК-у, треба ствердити, що напад у теперішньому складі може стати найгрізнішим нападом „Великої Десятки", коли його змагуни пізнаються і будуть краще розуміться. Проводові УСК-у належиться признання за те, що подбав про скріплення нападу дружини такими змагунами, як Сметгирст, Босняк і Вільсон. Гра нападу в останній зустрічі виправдала це рішення проводу і тепер можна сподіватися, що УСК зможе здобувати кращі осяги на грищі.

Після змагань відбулася гостина для змагунів УСК-у в домі СУМА. Господареві цього прийняття п. Федорові Барабанові, який дав почин влаштувати такі зустрічі членів Управи, змагунів і симпатиків УСК-у, склав гам же на гостині подяку голова УСК-у п. Ярослав Томоруґ.

Управа УСК-у на засіданні в понеділок, 31-го жовтня, вирішила покарати дискваліфікацією змагуна Р. Скору, який не явився на змагання із „Айнтрахтом" в неділю, 30-го жовтня.

Іван Дзядів

— о —

ВІСТКИ УСТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

Аматори: „Ч. Січ" — „Пассейк Кавнті" СК 7:0

Нюарк, 30-го жовтня. — За прикладом старших січовиків стараються іти від перемоги до перемоги молоді футболісти „Ч. Січі", які змагаються в сильній „Прем'єр Дивізії" стейтової „Шейфер Ліґи". В черговій зустрічі за мистецтво цієї ліґи аматори „Ч. Січі" розгромили в Нюарку свого суперника — Пассейк Кавнті СК 7:0. Стрільцями воріт були: Гура 4, Канайда3. В складі аматорської дружини „Ч. Січі" виступали: Пасічинський, Гой, Медюх, Гординський, Гозій, Береза, Павлишин, Чапля, Канайда, Петерчій, Козак, Залевський, Галій. Керівник дружини: Б. Чапля.

Зміни у складі першої дружини „Ч. Січі"

Управа „Чорноморської Січі" дала звільнення двом змагунам першої дружини, а саме Іванові Бородякові і Олександрові Поповичеві. Бородяк вже 30-го жовтня виступив у складі „Тризуба" у змаганнях проти „Ч. Січі". О. Попович покищо змагатиметься в дружині Мадярського СК в Ню Бронсвік, Н. Дж. До складу першої дружини прибув Дімейн, який вже минулої неділі грав проти „Тризуба" і також гратиме у змаганнях на наступну неділю проти „Тайґерс" з Бостону.

„Ч. Січ" запрошена до Шикаґо і Мілвокі

В наступному місяці, тобто в грудні, перша дружина „Ч. Січі" вибирається до Шикаґо і Мілвокі, де на запрошення місцевих клюбів відбуде товариські змагання із передовими клюбами обох міст Шикаґа і Мілвокі.

Купці і професоналісти допомагають „Ч. Січі"

Група прихильників українського спорту з рядів українських купців і професіоналістів за ініціятивою пп. М. Оленяка, П. Гарматія, Ю. Іванкова, д-р І. Яроша і фірми Броди започаткувала збірку пожертв на спортову діяльність „Чорноморської Січі" в Нюарку. Оцінюючи працю „Чорноморської Січі" для української молоді, вони ствердили потребу фінансової допомоги Т-ву і звернулися із закликом до своїх приятелів по професії включитися в цю акцію.

О. Твардовський

УСПІХИ ФУТБОЛІСТА ПЕТРА ПРОЦИКА

В щоденнику „Боффало Івнінґ Нюс" подав спортовий колюмніст Чарлі Янґ цікаві дані про молодих талановитих та надійних футболістів, які виступають в складах високих шкіл, згадуючи при тому ряд українських прізвищ. Як найбільш надійного футболіста називає він Петра Процика, змагуна дружини Боффалівського Стейтового Коледжу. Він пише, що Петро Процик, син українських батьків, народився в Німеччині і почав грати футбол у Бельгії, маючи 5 років. Петро був вибраний до збірної (Ол Старс) всіх університетів ЗДА, як найкращий оборонець, і тепер він далі здобуває славу на цій позиції в дружині своєї високої школи. Петро Процик візьме участь у вибіркових змаганнях - пробах кандидатів до олімпійської збірної футболу ЗДА. Крім Процика згадує цей колюмніст також інших добрих футболістів — українців, а саме: Андрія Ґорчинського, Романа Куціля (двох членів всеамериканської збірної „Джуньйорів Коледжів") та Петра Тютюнник.

ТАРЗАН, ч. 5714. Кожний біліє — це ворог ...

Повний ненависти індіянський провідник грозив вбити в'язня. — Але чому? питався мавполюд.

— Досить! — кричав король. Біла людина завжди приносила нещастя Зюнкам...

— Подібні до вас приходили, щоб нищити і вбивати... Тепер вони притаїлися вгорі в сніжних районах.

